

[Duetoft]

det, er det, man gør i øjeblikket, at sige nej til en hel del ting, som stærke kræfter i de andre EF-lande ønsker gennemført. Og så vidt jeg kan se, er der så kun to muligheder.

Den ene mulighed er, at vi lurepasser, som SF siger – og det er jeg meget enig i at man i nogle sammenhænge også gør fra regeringens side – og så på et eller andet tidspunkt får gennemført nogle ting, idet man pludselig siger: Nu er det jo sådan, og så må vi hellere gøre det.

Den anden mulighed er, at man stadig væk har illusionen om Europa i to hastigheder, noget, der er blevet klart imødegået både fra Kommissionens side og fra store dele af Europa-Parlamentet.

Men jeg vil godt her i dag bede hr. Ivar Nørgaard forklare, hvilken af de to modeller det er, Socialdemokratiet ønsker. Om man nu bare spiller fordækt spil, fordi det ikke er så populært at sige alt det her, eller man faktisk mener, at vi skal stille os uden for Fællesskabet og derefter i løbet af en årrække ikke bare blive et pseudomedlem, men ganske stille glide ud. Det siger EF-modstanderne nemlig direkte. Men Socialdemokratiet pakker det åbenbart ind i en eller anden fiktiv tilhængerlinje, som så i praksis fører til samme resultat som modstandernes. Det synes jeg godt vi kan forlange lidt klarhed over fra hr. Ivar Nørgaards side.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Hr. Ivar Nørgaard roste statsministeren for at kunne forene regeringspartierne synspunkter. Jeg må sige, at jeg synes, der næsten er mere grund til at rose hr. Ivar Nørgaard for at kunne forene de modstridende synspunkter i Socialdemokratiet. Det er næsten endnu mere imponerende.

Jeg vil godt spørge hr. Ivar Nørgaard, hvad han mener med den sociale udvikling i Europa. Hvad ligger der bag den bemærkning?

Endelig vil jeg sige til fru Annette Just, at jeg synes, det er et fantastisk postulat fra Folketingets talerstol, at dansk erhvervsliv skulle have mistet alt initiativ og handlekraft. Jeg kan ikke huske, at jeg nogen sinde har oplevet en sådan dynamik, et sådant go i dansk erhvervsliv, som jeg oplever i øjeblikket, så det er et postulat, som er uden bund i virkeligheden.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Til fru Annette Just vil jeg gerne sige, at jeg bestemt ikke mener, at fru Thatchers England har nogen som helst mulighed for at rage nogen kastanjer ud i Europa eller for Danmark. Det var Tyskland, jeg tænkte på. England har et kæmpebetalingsbalanceunderskud, er i store økonomiske vanskeligheder, har en kæmpearbejdsløshed – den allerstørste – store problemer med byer, der er helt døde, og kæmpe sociale modsætninger osv., så jeg forestiller mig ikke, at England på nogen måde vil kunne støtte os ved at rage nogen kastanjer ud.

Derimod mener jeg, at det er en moralsk politisk forpligtelse for vesttyskerne at føre en anden politik end den, de fører. Det er helt urimeligt, at de ophober disse kæmpeoverskud uden at sætte deres egen befolkning i beskæftigelse. Altså de er så bange. Bare priserne stiger med 0,5–1 pct., tror de, at der bliver inflation ligesom i 1929. Så forhøjer de den tyske diskonto og bremser aktiviteten i Tyskland og i alle de øvrige lande.

Det finder jeg er urimeligt, og det er derfor, at vi er meget betænkelige ved, at den tyske Bundesbank også formelt skulle kunne dirigere den økonomiske politik i Europa, for reelt gør de det desværre temmelig meget i øjeblikket.

Det var det, jeg mente med mit udtryk.

Til hr. Duetoft vil jeg sige, at jeg ikke ved, hvor megen respekt jeg har for de synspunkter, der her blev fremført. Det er også ligegyldigt, og jeg er ligeglad med, hvilken respekt hr. Duetoft har, men jeg vil sige, at enten skal man være 150 pct. tilhænger af EF, som hr. Duetoft og hans parti er, eller også skal man hoppe af EF, ellers er det ikke respektabelt, hvad man mener. Jeg synes, det er fantasternes holdning til realiteterne.

Det, det drejer sig om, er at se på de konkrete problemer og finde nogle fornuftige og pragmatiske løsninger, og vi spiller ikke på nogen måde noget fordækt spil, som hr. Duetoft antyder.

Det, vi siger, er reelt, at på en række områder forlener Romtraktaten os med samme indflydelse som alle andre lande, nemlig at når der er enstemmighed, må vi have lov til at bruge den. Hvis vi er enige i Danmark om, at vi f.eks. ikke vil harmonisere moms'en og afgifterne på tobak og spiritus, må vi have lov til det. Det er der